

A némafilmes

Whitney Boyd irigylésre méltó életet élt az összes Hot Springs-beli lány mércéje szerint. A gyönyörű, napbarnított bőrű, végtelenségig nyúló lábú, aranyszőke hajú lányok táborát képviselte az arkansasi városban, ahol smaragdként csillogó szemeinek nagyobb rajongótábora volt, mint az amerikai elnöknek. A városban volt is egy közkeletű mondás tökéletessége kifejezésére, miszerint egy tízes skálán Whitney minimum a tizenhárom pontot érdemli. Népszerűségét növelte kedves személyisége, ami nálánál szerényebb külső tulajdonságokkal rendelkező lányokat a mérhetetlenül unalmas kategóriába helyezett volna. Valójában igencsak híján volt a különleges belső érdemeknek: alázatossága már-már zavarba ejtő volt, soha senkire nem tett egy rosszmájú megjegyzést sem, sőt még káromkodni se hallotta soha senki. Sekélyes és felszínes volt, de talán ez volt sikerének titka. Az egész városban ismerték a nevét és mindenhol felismerték, de a turisták és átutazók is rögtön felfigyeltek rá. Égig érő lábain kívül különös ismertetőjele volt egy első világháború idejéből származó Tissot óra, amit a nagyanyjától kapott a tizennegyedik születésnapjára. Ezt felkelés után mindennap felvette, és csak lefekvés előtt helyezte nagy gonddal az éjjeli szekrényére a szintén nagyanyjától kapott Tiffany lámpa mellé.

Whitney tökéletes és irigylésre méltó életének fontos szereplője volt a barátja, Luke Lonsdale, akivel hosszú évek óta elválaszthatatlan párost alkottak. Kapcsolatuk harmonikus volt, soha nem lehetett egy hangos szóváltást sem hallani köztük, sőt semmilyen rosszmájú megjegyzés vagy pletyka sem keringett róluk soha. Különös mód kettejük köteléke nem csak a felszínen volt ennyire kiegyensúlyozott, valóban szerették és tisztelték egymást, és mikor kézen fogva sétáltak a naplementébe, azt ők maguk is teljességgel komolyan gondolták és elhitték.

Whitney mások által filmbe illő, ám valójában lapos és egyhangú életét színesítette a tény, hogy kisgyermek kora óta arra készült, hogy ő legyen Miss America egy nap, ezért a lehető legtöbb szépségversenyen elindult az államban, amiket sorban meg is nyert. A nagy cél azonban az országos verseny volt, ezért tizennyolcadik születésnapján bejelentette, hogy elindul a hivatalos Miss Arkansas címért folyó versenyen.

Az egyetlen ember, akit nem ragyogott be Whitney Boyd fénye az a húga, Mabel volt, aki születése pillanatától nővére árnyékban élt, noha ez – habár kislányként ez nem vigasztalta vagy kárpótolta semmiért – jótékony hatással volt a személyiségére. Mabel Whitney-vel ellentétben, aki apja tulajdonságaival lett megáldva, anyja külső adottságait örökölte, vagyis alacsony, zömök testalkattal rendelkezett, de strapabíróbb volt nővérénél. Haja ugyanolyan világosbarna volt, mint Arkansasban minden második lánynak. Önbizalmán az sem javított, hogy – bár külsőre teljesen átlagos volt és soha senki nem figyelt fel rá az utcán, mint nővére – sokkalta tehetségesebb volt, mint Whitney, jobban tanult, ügyesebb volt a sportokban és anyja abbéli próbálkozása, hogy megtanítsa őt zongorázni nem vallott kínos kudarcot, mint Whitney esetében, akinek botfüle és suta kezei voltak.

A dolog valódi szépsége azonban az, hogy Whitney-n kívül az összes körülötte élő ember tehetséges volt valamiben, és még azt sem mondhatjuk, hogy csak a csúnyák és mellőzöttek, mint az anyja vagy a húga. Sudár termetű, jóvágású apja az állam legjobb golfjátékosa volt, és kifogástalanul jóképű barátja, Luke is kiválóan bizonyult a filmkészítés területén.

Volt azonban egy aprócska vészfolt, ami beárnyékolta Whitney Boyd életét, ez pedig a mindenki által csak némafilmesként emlegetett sorozatgyilkos volt. Egy újságcikkben nevezték először így, de hamarosan átvette az összes médiaforrás, és ezután így emlegették a televízióban és a rádióban is. A némafilmes már hetek óta fiatal lányokat gyilkolt meg rituálisan Hot Springs-szerte, ráadásul a kivégzéseket sorra filmre vette, majd aláfestő zeneként némafilmeknél használatos zongoradarabokat illesztett a videók alá. A rendőrség semmilyen nyomon nem tudott elindulni a nyomozás során, a tettes ugyanis minden

alkalommal melegítő ruhát és zsákot viselt a fején. A dolog kétségbeejtő voltát növelte, hogy áldozatai egytől egyig magas, szőke lányok voltak, ami félelmet keltett az egész városban.

- Nem félsz, hogy téged is megtalál a némafilmes?

A kérdés egy keddi reggel hangzott el Mabel szájából reggeli közben.

- Ne ijesztesd a nővéred, nincs mitől félnie, mi mindentől megvédjük – mondta Mrs. Boyd, miközben öntött még egy kis kávé a férjének.
- Nem kéne ilyesmiket mutogatniuk a reggeli híradóban. Ezt gyerekek is nézik – szólalt meg Mr. Boyd, miután percekig mozdulatlanul figyelte a tévében menő riportot a sorozatgyilkosról.
- Az emberek csodálkoznak, hogy egyre több gyilkosságot követnek el az emberek, mikor minden második tévésorozat arról szól, hogyan lehet lebukni egy emberölésnél. Nem kell nagy észkombájnnak lenni ahhoz, hogy azokat az apró hibákat kiküszöbölve megtervezze valaki a tökéletes gyilkosságot.
- Talán túl okos vagy Hot Springshez képest Mabel, erre gondoltál már? – kérdezte ingerülten Whitney.
- Igen, képzeld gondoltam, ezért fogok a Berkeley-re jelentkezni, míg te megrohadsz az Arkansasi Egyetemen.
- Lányok, ne veszekedjete! – förmedt lányaira Mr. Boyd.
- Igen, Whitney, vigyázz a vonásaidra, ha túl sokáig ráncolod a homlokod, ráncos leszel, vagy ami még rosszabb, még valaki azt hiheti, hogy gondolkozol valamin.

Az étkezöben elszabadult a pokol. Whitney hisztis kisgyerek módjára üldözte a hűgát az asztal körül, aki végig piszkálódó megjegyzéseket vágott a fejéhez. A zűrzavaron apjuk lett úrrá, aki miután kikapcsolta a tévét, megragadta lányait, hogy elbúcsúzzon tőlük mielőtt munkába megy.

Egy negyed óra múlva Whitney és Mabel a ház előtt vártak Luke érkezésére, aki szokás szerint elfuvarozta őket a suliba. Egy kicsit már enyhült közöttük a feszültség, reggeli után egész békésen meg tudtak lenni egymás mellett a fürdőszobában, míg Whitney a szemöldökét szedte, Mabel pedig fogat mosott.

- Na, és meg van már a műsorod a versenyre? – kérdezte Mabel a nővérét
- Még nem találtam semmit, amiben kiemelkedő vagyok. Neked van ötleted?
- Ó, naná, de neked nem tetszenének azok az ötletek – miután Mabel kikuncogta magát saját megjegyzése után hozzátette: – Zongorára gondoltál már?
- Persze, hogy gondoltam, de arra még anya is azt mondta, hogy inkább ne, pedig ő mindig csak bíztatni szokott.

Időközben megérkezett Luke és a lányok beszálltak a kocsiba.

- Helló lányok, miről csevegtetek épp? – kérdezte, miután csókkal köszöntötte barátnőjét.
- A némafilmesről beszélgettünk – vágta rá rögtön Mabel mielőtt Whitney válaszolhatott volna. – Szerinted Whitney-nek nem kéne félnie?
- Nem hinném. Itt mindenki szereti Whitney-t, nem hiszem, hogy akárki bántani akarná. Vagy ha mégis, akkor majd én ellátom a baját.

Whitney elmosolyodott és egy cuppanós pusztit nyomott Luke arcára, ami egy undorodó grimaszt váltott ki Mabelből.

- De észrevettétek, hogy a gyilkos a külső kerületekben kezdte a lányok lemészárlását, majd egyre beljebb haladt, és mintha a mi kerületünk, a városközpont lenne a nagy finálé helye, az epicentrum?

Miután Mabel kifejtette az elméletét pár pillanatig csend volt a kocsiban, végül Luke szólalt meg.

- Nem hiszem, hogy a gyilkos ilyen átgondoltan haladt volna. Szerintem csak egy lúzer, aki nem kapott meg egy csajt a gimiben, ezért most bosszút áll az összes többin.

- Luke, - kezdte egy kicsivel ingerültebben Mabel – az illető nem lehet lúzer, az összes gyilkosságot előre kitervelte, mindent megtervezett, nem hagy maga után semmi nyomot, és a rendőrök nem bukkannak a nyomára, pedig segítségükre van egy csomó felvétel, amiket maga a némafilmek küldött el nekik. Ez az ember inkább zseniális, olyan modern Ted Bundy-féle.
- Mabel, te mégis kinek az oldalán állsz? – fakadt ki Whitney. – Úgy védelmezted ezt a bűnözőt, mintha a PR-osa lennél.

Mabel duzzogva hátradőlt a hátsó ülésen. Keresztbetett karral ült az út hátralevő részében és nem szólt egy mukkot sem, de ez látszólag senkit nem zavart a kocsiban.

Napokig senki nem hozta fel a témát újra. A némafilmek látszólag leállt, már nem tűntek el magas szőke lányok és a híradó sem közölt riportot mindennap a sorozatgyilkosról.

Whitney leadta a jelentkezését a szépségversenyre, és elkezdett intenzíven készülni rá. Minden délutánját a sportpályán töltötte, ahol a pompon lányok segítségét kérte, hogy megtanuljon valami egyszerű koreográfiát a versenyre. A lányok azonban folyamatosan kudarcot vallottak vele, Whitney-nek még az ütemet sem sikerült soha eltalálnia és a tánclépések is sorra kifogtak rajta.

Egyik szerda este Luke ajándékkal a kezében csöngetett be Boydékhoz. Whitney izgatottan tépte le a csomagolópapírt a meglepetésről, mígnem egy DVD-t nem tartott a kezében.

- Ez micsoda? Remélem nem az, amire gondolok, mert akkor nagyon nagy bajban lennék.
- Nem, ezt nyugodtan megmutathatod a szüleidnek. – nyugtatta meg Luke barátnőjét, aki izgatottan pattant fel és berohant a nappaliba.
- Luke-tól kaptam egy DVD-t, megnézzük mi van rajta? – kérdezte, mikor leért a nappaliba, ahol családja többi tagja nézte a tévét.
- Nem várhatnánk a tőzsdei hírek végéig? – kérdezte Mabel, de nővére már tette is be a DVD-t, mintha nem hallotta volna húga kérdését. – Ez nem vicc volt, komolyan kérdeztem...

Whitney izgatottan ült le közvetlenül a tévé elé, az épp megérkező Luke pedig a kanapé mögött állt meg. Aztán elindult a film, amiben Whitney szerepelt. Luke a lelátóról figyelte barátnője táncórát, amikről felvételeket is készített. A film főleg Whitney szerencsétlenségeit tartalmazta, amikor épp a fenekére esett vagy a többi lány mozdulatait próbálta lemásolni. A felvétel még kedvesen vicces is lehetett volna, ha Luke nem azt a zongoradarabot választja aláfestő zeneként, ami a némafilmek gyilkosságait is kísérte.

Whitney sírva rohant el még a film vége előtt, mire rögtön mindenki felpattant és utánaszaladt, Mabelt kivéve, aki nevetéstől fetrengve végignézte a filmet.

- Whitney, kérlek, tudod, hogy nem úgy gondoltam. – esdekelt Luke a fürdőszobaajtó előtt, amit Whitney magára zárt.
- Gyere ki szívem, nem jó ha túl sokat sírsz, felduzzad a szemed! – esdekelt az anyja is, de Whitney nem nyitotta ki az ajtót.
- Ugyan már Whit, ez tök vicces, ha ezt adod elő a versenyen vicces számként, tutira győzöl. – vetette oda a konyhába menet Mabel.

De Whitney-t semmi nem győzte meg. Luke éjfél tájt hazament, Mr. és Mrs. Boyd lefeküdtek aludni, csak Mabel nézte még a tévét a nappaliban ülve, mikor Whitney végre kijött a fürdőből. A nappaliba ment és odakucorgott a húga mellé.

- Gondolkoztam azon, amit mondtál. – mondta csendesen.
- Igen? Szerintem minden zsűri 10 pontot adna, komikus műsorral még senki nem indult a Miss Arkansas történelmében.
- Nem azon. A némafilmekről.

Ez már jobban felkeltette Mabel figyelmét. Tekintetét levette a képernyőről és nővére meredt.

- Tudod nem az a baj, hogy Luke felvett és filmet csinált rólam – pillanatnyi drámai szünetet tartott –, hanem hogy azt hiszem ő a némafilmes.

Mabel nem tudott megszólalni, teljesen ledöbbsentette Whitney kijelentése. Egy perc is eltelhetett, mire válaszolni tudott.

- Ez butaság, Luke folyton veled van, nincs is ideje embereket gyilkolni.
- Nem tudjuk biztosan, hogy a gyilkosságok mikor történtek, a felvételeket akár mikor el lehet készíteni egy sötét pincében.
- Jó, de Luke... ne is haragudj, de nem olyan okos, hogy ilyen zseniálisan kiterveljen bűntényeket.
- Mabel, nem mondtam volna el neked, ha nem lennék biztos benne, oké? Luke kedvencei a némafilmek, folyton ilyeneket nézet velem, erre meg most ez a zene... szerinted véletlen lenne?
- Nem, Whitney. Ez egy vicc volt...
- Szerintem meg rám akart ijeszteni.
- Ez butaság, Luke valamilyen érthetetlen oknál fogva szeret téged, csak meg akart lepni valamivel, de mellényúlt, mindenkivel megtörténhet.
- Mabel, én bízok benned, mert nyilvánvalóan sokkal okosabb vagy, mint én, szóval ha szerinted nem Luke a némafilmes, akkor hiszek neked.
- Biztos vagyok benne, hogy nem Luke az. – nyugtatta meg Mabel a nővérét, aki időközben a vállára hajtotta a fejét.

A tévé előtt elaludva talált rájuk másnap reggel az apjuk, aki maga is meglepődött, hogy lányait ilyen békésen látja egymás közelében. Mielőtt azonban beleélhette volna magát a helyzetbe vagy készíthetett volna egy képet, Mabel felébredt.

Aznap Mabel tanulmányi kirándulásra ment, ezért azon a csütörtök reggelen Luke csak Whitney-t vitte el az iskolába. Mrs. Boyd boldogan fogadta, hogy lánya túltette magát a tegnapi eseményeken és mosolyogva ül be barátja mellé a kocsiba.

- Na, sikerült? – kérdezte a fiú mikor épp egy piros lámpánál álltak.
- Igen, mindent úgy csináltam, ahogy mondtad.
- És? Bevallotta? – kérdezte izgatottan Luke a lánytól.
- Dehogyan! Elfelejtetted, hogy még mindig a húgomról beszélünk, aki soha nem lenne képes megölni engem! Ráadásul azt sem hiszi, hogy te lennél a némafilmes, ha pedig ő lenne az, akkor sem vallaná be nekem. Az egész terved hülyeség volt.
- A terv zseniális, azt hittem, hogy mikor Mabel meghallja, hogy te rám gyanakodsz, féltékeny lesz, hogy valaki más aratja le az ő sikereinek gyümölcsét, és így bevallja, hogy ő a bűnös. – Luke annyira belemerült a magyarázatba, hogy elfelejtett elindulni, miután a lámpa zöldre váltott, ezért a mögöttük álló kocsisorban többen dudálni kezdtek.
- Lehet, hogy Mabel átlátott a szitán, hisz te mondtad, hogy nagyon okos.
- Csak azt hiszi magáról, hogy olyan nagyon okos. De mi okosabbak vagyunk Whit, kitalálok majd valami mást, hogy leleplezzük. Ebédszünetben mindenképp beszéljünk. És ne aggódj!

Whitney aggodalmas arckifejezéssel dőlt hátra az ülésben, és az út hátralevő részében nem szólalt meg. Iskola után ahogy végzett busszal hazament.

- Jaj, de jó, hogy már itthon vagy! – mondta köszönés helyett, ahogy belépett a ház ajtaján. Húga furcsállva fogadta nővére váratlan lelkesedését és kikerekedett szemekkel túrta a kelleténél hosszabb ölelést.
- Én is örülök neked Whitney, de ha megint csak azért szeretsz ennyire mert kell valaki aki lehúzza a gyantádat, akkor azt is megkockáztatom, hogy meg leszek sértve.

Whitney mit sem törődve húga gúnyosnak szánt kommentárjával, maga után húzta Mabelt, és leültette a kanapéra.

- Ígérd meg, hogy amit most mondok, azt nem árulod el senkinek.
- Megígérem, Whit.

Whitney mindent elmondott Luke tervéről húgának, annak ellenére, hogy ugyanúgy egyezséget kötött Luke-kal, hogy titokban tartja a mesterkedéseit.

- És a lényeg, amiért mindezt most elmondtam neked, hogy azt hiszem, tényleg Luke a némafilmes. Azt akarja elhíttetni velem, a buta szőke lánnyal, hogy te vagy az, így nem fogok rá gyanakodni és könnyű préda leszek neki. – fejezte be Whitney.
- Furcsa mód érdekesnek találom mindazt, amit elmondta. De nem tudom, hogy most is épp a tervet hajtod végre, és elhítted velem, hogy ezt hiszed, vagy tényleg ezt hiszed.
- Mabel, mindig én voltam a szép, te meg az okos. Szerinted képes lennék ilyesmit végrehajtani?
- A tegnapi színjáték alkalmával is elég ügyes voltál.

A lányok társalgását Mrs. Boyd hazaérkezése szakította meg. Hirtelen mindketten elhallgattak, nem akarták anyjukat beavatni az egyre szövevényesebbé váló helyzetbe. Aznap már nem is volt alkalmuk többet beszélgetni, de éjjel mindkettejüket ébren tartotta a gondolkodás.

Másnap Mrs. Boyd megengedte Whitney-nek, hogy otthon töltsen a napot és miután mindenki számára újfent nyilvánvalóvá vált, hogy Whitney-nek nem erőssége a tánc és általánosságban akármely testmozgás, megígérte, hogy segít kitalálni mi legyen Whitney produkciója a versenyen. Luke szokás szerint a ház előtt várta a lányokat, és igencsak meglepődött, mikor csak Mabel jött ki a bejárati ajtón elszánt arckifejezéssel.

- Szia Luke. – köszönt Mabel kimerően, miközben bekapcsolta a biztonsági övét. – Indíts nyugodtan, Whitney ma nem jön.

Pár percig halálos csend volt a kocsiban, amit Mabel tört meg.

- Szóval hallottam a teóriádról.
- Miféle teóriámról? – kérdezte tetettet nyugalommal Luke.
- Miszerint én vagyok a némaagyilkos.

Luke látszólag nem lepődött meg, de nem is tudott megszólalni.

- Hát, jó hír, hogy nem én vagyok, és még mindig tartom a nézetemet, miszerint te sem lehetsz, mivel nem vagy elég okos hozzá. A kérdés az, hogy akkor ki is valójában, és nekem van egy tippem.
- Oké, áruld el! – mondta Luke, miközben egy pillanatra sem vette le a tekintetét az útról, hogy Mabel felé forduljon. Mindketten feszültek voltak, és ingerülten beszéltek.
- Szerintem Whitney az.

Eközben Whitney és édesanyja a nappaliban üldögélt női magazinokat lapozgatva, hátha onnan sikerül valamilyen ötletet meríteniük a versenyszámhoz.

- Anya mondanom kell valamit, de tudom, hogy nem szereted a témát.
- Mondd csak angyalom! – mondta mosolyogva Mrs. Boyd, miközben simogatta lánya arany színű haját. – Óh, vagy várj csak... Ugye nem a némafilmről van szó már megint? Mabel teljesen teleültette a fejed ezzel a butasággal.
- Igazad van, valószínűleg csak túl sokat gondolkodom rajta. Csak frusztrál a viselkedése. Annyit beszélt a gyilkosságokról, győzködött, hogy mennyire zseniális a némafilmes, észrevette, hogy egyre közelít felénk, és amúgy is tudjuk, hogy mindig irigy volt rám.
- Mabel miatt nem kell aggódnod, kicsim. Ő nem jelent konkurenciát neked a Miss Arkansas cím elnyerésében.
- De ha sorra halnak meg a magas szőke lányok, akkor annak muszáj lennie valami köze hozzám.

- Igazán nem kéne emiatt aggódnod, ez csak azt jelenti, hogy sorra hullanak a versenytársaid és a végére te maradsz az egyetlen esélyes a Miss Arkansas címre. Velem biztonságban vagy.

Pár percig egyikük sem szólalt meg, csak lapozgatták a magazinokat, miközben Whitney agya végig kattogott valamin.

- Olyan ismerős az a zongoradarab, mintha hallottam volna már valahol...

Mrs. Boyd abba hagyta lánya fejének simogatását, aki erre felült a kanapén és anyja szemébe nézett.

- Azzal a darabbal kezdtelek titeket zongorázni tanítani.
- Anya? – Whitney hangjából félelem hallatszódott.
- Az én saját kompozícióm... Hogy tetszik?

Whitney Boyd Tissot órája soha többé nem került a Tiffany lámpa mellé. Őt tartották a némafilm utolsó áldozatának, noha felvétel sosem került elő a meggyilkolásáról. Halála után nem történt több gyilkosság Hot Springsben, és a némafilm kilétére sem derült fény soha. Rossz pletykák kezdtek terjengeni Whitney-ről a halála után, miszerint régóta drogozott, viszonyt folytatott az iskola több dolgozójával, és hogy öngyilkos lett, mert nem akarta vállalni, hogy teherbe esett az érettségi előtt. Emiatt a temetésén a vártnál kisebb tömeg jelent meg. A Miss Arkansas azévi versenyén megemlékeztek róla, de még a nevét sem mondták ki, így nem kellett sok idő ahhoz, hogy mindenki elfelejtse őt. Pár év múlva már csak egy volt a némafilm névtelen áldozatai közül.

Mabel még abban az évben elköltözött otthonról és soha többé nem ment haza. Angliában fejezte be a gimnáziumot, majd az egyetemet is ott kezdte teljes ösztöndíjjal. Luke-kal sem beszélt soha többet, aki szintén elhagyta Hot Springst, hogy független filmekben dolgozhasson. Whitney-ről és a halála napján történekről egyikük sem beszélt soha többé.